

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Γ'. Μαρταίου 13 Σεπτεμβρίου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. Αριθ.—190 — Τιμή Φύλλον Δραχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Εἰρησία δραχ. 30
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἑτησία δολ. 4

Μία κινδυνεύουσα ἔπαλξις

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

"Εχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν μας ἐπιστολὴν ἐξ Ἀγίου Ὁρους. Συντάκτης τῆς εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος μοναχὸς ἐνασκοῦμενος εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, τοῦ Ἀθῶνος. Θέμα τῆς ἐπιστολῆς, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ῥώσου Πρεσβευτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος.

Κατὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴν καὶ ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐπίσκεψιν ἐκρούσθησαν οἱ κώδωνες τῆς Μονῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ πρίγκηπος τῆς Τσαρρικῆς Ῥωσίας. Αἱ παριστάμεναι Ἑλληνικαὶ ἀρχαί, μὴ γνωρίζουσαι οὔτε λέξιν ἐκ τῆς ρωσικῆς, ἀσφαλῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ διαμειφθέντα.

Ἐὰν ὁ ἐπισκέπτης τῆς ρωσικῆς μονῆς ἦτο ἀπλοὺς Ῥώσος, τὸ ζήτημα δὲν θὰ παρουσιαζε σοβαρὰν σπουδαιότητα. Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως ἦτο ἐκπρόσωπος ἑνὸς κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν ἐξέυρεσιν βάσεων διεισδύσεως. Ἡ κατάστασις μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ αἰώνια πανσλαβίστικα σχέδια τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς.

Τὸ θέμα αὐτὸ μοιραίως φέρει ἐπὶ τάπητος τὴν τεραστίαν σημασίαν τοῦ Ἀγίου Ὁρους διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Αἱ Μοναὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, αἱ Ἱεραὶ σκήναι, τὰ ἀφανῆ ἀναχωρητήρια, κάθε λίθος τοῦ Ἀγιωνύμου αὐτοῦ τόπου εἶναι περιοχαὶ ἀσφαλείας διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ Ἅγιον Ὅρος συνεχίζει μὲ μίαν ἱστορικὴν συνέπειαν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερον. Δὲν εἶναι ἓνα νεκροταφεῖον, εἰς τοὺς τάφους τοῦ ὁποῦ ἡ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιολόγου ἀναζητεῖ τὰ θριμματισμένα λείψανα τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ἓνας ζῶν Ὀργανισμός, μία παλλομένη καρδία, ὅστις διὰ

μέσου τῶν αἰώνων βαδίζει σταθερῶς διὰ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὰς ἀλληλοδιαδεχόμενας γενεάς τὸ μήνυμα τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἐθνους μας.

Λόγω λοιπὸν τοῦ ἰδιαζόντος αὐτοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ πρέπει νὰ στραφῶσιν ἐκεῖ!

Ἡ πολιτεία πρωτίστως. Ὁφείλει νὰ διατηρήσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐναντὶν πάσης νεωτεριστικῆς ἐπιβουλῆς, ἥτις θὰ μετέβαλε τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς... Τουριστικὸν Κέντρον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπὸ τὰ κτίρια τοῦ τουριστικοῦ αὐτοῦ κέντρου θὰ ἐνεταφιάζετο τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπίσης ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς ἐνασκομένους ζηλωτὰς πατέρας ἐλευθερίαν λατρείας. Δι' ἄνδρας τῆς περιωπῆς καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ μνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν ζηλωτῶν Πατέρων, τῶν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀρνούμενων τοῦτο, πρέπει νὰ θεωρηθῇ παρορατέον ζήτημα, δεδομένου μάλιστα ὅτι ἐπικρατεῖ εἰς Ἅγιον Ὅρος μίᾳ αὐτονομία καὶ μίᾳ ἡμερολογιακῇ κατάστασις, ξένη πρὸς τὴν τῶν Πατριαρχείων. Ἐὰν πραγματικῶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πιστεῦῃ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς διασφαλίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας, τῆς ὁποίας μοναδικὸν κέντρον εἶναι τὸ Ἅγιον Ὅρος, θὰ πρέπη νὰ προτιμήσῃ τὴν ἐπ' ἀνδρωσὶν τῶν σκήναι καὶ μονῶν, ἀπὸ μοναχὸς ἔστω καὶ ζηλωτὰς, ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ἐρήμωσιν, εἰς τὸ χάος τῆς ὁποίας ἡ μνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου θὰ εἶναι ἡχώ τάφου!

Ἀλλὰ καὶ αἱ κυρίαρχοι μοναὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, μόναι γνωρίζουσαι τοὺς ἐκ τῆς ἐρημώ-

σεως κινδύνους, θὰ πρέπει νὰ ἐπιδείξουν περισσοτέραν κατανόησιν καὶ φιλάδελφον ἀγάπην πρὸς τοὺς ζηλωτὰς πατέρας, ὑπὸ τὸν ὅρον βεβαίως, ὅτι καὶ οἱ δευτέροι θὰ ἐπιδείξουν περισσότερο σεβασμὸν πρὸς τοὺς πρώτους, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος συνοχὴ ὁλοκλήρου τοῦ μοναχικοῦ κόσμου.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτοὶ οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀδαιμαντίνης ἐπάλξεως τοῦ Ἁθῶνος.

Εὐρίσκονται καὶ ἄλλοι οἱ ὑπεύθυνοι. Οἱ δ' ἀφοροὶ γέροντες, οἱ στρατολογοῦντες διὰ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ μοναχικὰς συνοδίας των, εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους νέους. Ἐκάστη ψυχὴ, καταγασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπερόχου καὶ ἐξαστράπτοντος φωτός τοῦ Ἑρωτος διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, πρέπει νὰ κατευθύνεται εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τοῦ Ἁθῶνος. Εἶναι ἄκοσμον, ἐγκληματικὸν καὶ ἀντιμοναχικὸν νὰ περιφέρονται εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ ἄλλαχοῦ «καλογεράκια», τὰ ὅποια θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπανδρώσωσιν τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ νὰ ἐργασθῶσιν ὡς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι μοναχοὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος νέος ἀκούσας εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του τὴν θείαν καὶ οὐρανίαν φωνὴν «φεῦγε καὶ σῶζου» μόνον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ πρέπει νὰ κατευθυνθῇ. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ Ἐθνικὸν καὶ τὸ θρησκευτικὸν καθήκον.

Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διάφορα θρησκευτικὰ σωματεῖα, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὡς σκοπὸν καὶ μέλημα τὴν ἐπ' ἀνδρωσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ νέους εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους.

Προσοχὴ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Δύο μεγάλοι κίνδυνοι τὸ ἀπειλοῦν. Ἡ ἐρεμωσις καὶ ὁ Σλαυισμός. Καὶ οἱ δύο κίνδυνοι ἀπειλοῦν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅλοι θὰ δώσωμεν λόγον εἰς τὸν Ἀδέκαστον Κριτὴν, ὅστις κατευθύνει τὰ νήματα τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῶν λαῶν, ἐὰν ἐξ ἀμελείας διακόψωμεν ἐν ἐκ τῶν νημάτων αὐτῶν. Στῶμεν καλῶς ὅθεν, στῶμεν μετὰ φόβου.

Η ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ τρίτον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποστολείσης ἡμῶν συνεργασίας παρὰ τοῦ κ. Ἀθ. Γεροσταθοπούλου.

ΤΟ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΤΗΣ Κ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ (Ἐκ τοῦ Μ. Ἀθανασίου)

23. Ἐρώτ. ιθ' Περὶ ἀειπαρθένου Μαρίας :

Εἰκὼν α' Ὁ Ἀδὰμ παρθένος ἦν καὶ ἐγέννησε τὴν Εὐάν, διαμείνας παρθένος, ὅπως καὶ ἡ Θεοτόκος, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, Παρθένος διέμεινε.

β' Ἄλλη εἰκὼν. Οἰκίσκος μὲ ὑάλινον παραθύριον, δι' οὗ εἰσέρχονται αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, δ' ἀπερῶσι τὴν ὑάλον καὶ πάλιν ἐξέρχονται, χωρὶς ἡ ὑάλος νὰ θραυσθῇ. Οὕτω συνέβη καὶ ἐπὶ τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Διότι αὕτη ἡ Πάναγνος, ὡς οἶκος οὕσα περιφραγμένης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ

Θεοῦ, ὡς ἀκτὶς Θεϊκὴ, ὁ ἐκ τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Πατρὸς, κατελθὼν καὶ διὰ τῶν ὑαλίνων παραθύριων, τῶν ὧτιον τῆς Θεοτόκου κατεφώτισε καὶ πάλιν ὡς οἶδεν αὐτός, ἐξῆλθεν, ἀλύμαντον τὴν παρθενίαν αὐτῆς καταλιπὼν, ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἐν τόκῳ καὶ μετὰ τὸν τόκον, παρθένον ἀγνήν διεφύλαξεν.

γ' Εἰκὼν ἄλλη. Καὶ ἕτερον φωτολαμπές καὶ θαυμασιότατον παρόμοιον τύπωμα, ἄκουσον :

24. Σχηματισμὸς μαργαριτῶν.

Ὁ μαργαρίτης γίνεται εἰς τὴν Ἑρυθρὰν θάλασσαν ὡς ἐξῆς :

Αἱ ἄκραι τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης εἶναι ξηραί, ἔχουσαι ὀλίγου ὕδατος χύσιν. Ἐκεῖ εὐρίσκονται τὰ ὀστρακόδερμα πίνναι καθ' ὅλην τὴν θάλασσαν, αἱ κεκηνυταί, καὶ δεχόμεναι διὰ τροφὴν διάφορα βρώματα. Ἰσταμένων τούτων χασκαζουσῶν, καὶ γενομένων ἐκεῖσε συχνῶν ὀστραπῶν, κατερχομένης τῆς ὀστραπῆς καὶ εὐρισκούσης τὰ πῆς πίννης ὀστρακα ἀνεωχμένα, εἰσέρχεται εἰς αὐτήν.

Ἡ πίννα ἀκαριαίως κλείουσα καὶ συφιγγομένη καθ' ἑαυτήν, ἀποκλείει ἐντὸς τῆς τὴν ὀστραπῆν. Ἡ δὲ ὀστραπὴ τυλλισσομένη εἰς τοὺς πορβείλους τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίννης, καταλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ποιεῖ τούτους μαργαρίτας. Ἐξερχόμενοι δὲ οἱ μαργαρίται ἀπὸ τῆς πίννης, πίπτουσιν εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης ἐκείνης, καὶ οὕτως εὐρίσκουσι αὐτοὺς οἱ γυρεύοντες αὐτούς.

Θάλασσα μὲν ὁ κόσμος καὶ ἡ Παρθένος κογχύλη. Ἰστατο δὲ ἡ Παρθένος, καθάπερ πίννα κογχύλη ἐν τῷ Ναῷ ἐκδεχομένη τὸν Οὐράνιον, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὅς καὶ κατελθὼν καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῇ ὡς ὀστραπὴ καὶ ἐντετυλιχθεὶς ἐν τοῖς λαγόσι τῆς παρθενίας αὐτῆς, λαμπροειδῇ κατεσκεύασεν τὴν Παναγίαν σάρκα, ἣν προσελάβετο σαρκωθείς καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς, ὡς καθαρός καὶ πολύτιμος μαργαρίτης, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ἄρρενος συνουσιασμοῦ.

25. δ'. Καὶ ὥσπερ ὁ μαργαρίτης, οὐράνιος ἔστι καὶ ἐπίγειος, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, οὐράνιος ἔστι καὶ ἐπίγειος· οὐράνιος μὲν κατὰ τὴν θεότητα, ἐπίγειος δὲ κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίννης· οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐράνιος ἔστι καὶ ἐπίγειος· οὐράνιος μὲν κατὰ τὴν θεότητα ἐπίγειος δὲ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ὥσπερ ὁ μαργαρίτης κατασκευάζεται ἄνευ συνουσίας ἄρρενος καὶ θήλεος, ἐξ ὀστραπῆς καὶ τῆς πίννης, οὕτως καὶ ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη, ἄνευ συνουσιασμοῦ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἐκ τῆς θεότητος καὶ τῆς Παρθένου. Καὶ ὥσπερ ὁ μαργαρίτης συντριβόμενος πολλάκις, ἡ μὲν ὕλη τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίννης συντρίβεται καὶ διαλύεται, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ λαμπρότης τῆς ὀστραπῆς πάσχει, ἀλλ' ἡ μὲν λαμπρότης τῆς ὀστραπῆς διαμένει, ἡ δὲ ὕλη τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίννης συντρίβεται καὶ πάσχει· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ δεῖ σε νοεῖν.

Μαστιζομένου αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ πάσχοντος ὑπὸ τῶν ἀπίστων Ἰουδαίων ἐν τῷ Σταυρῷ, ἡ μὲν ὕλη τῆς σαρκός, ἤγουν ἡ ἀνθρωπότης ἐπάσχει, ἡ δὲ θεότης ἀπαθὴς διέμεινε. Καὶ ταῦτα μὲν λέγων ἐπιστομίσεις θεοπάσχίτας, καὶ τὴν ἐνσαρκον διδάσκεις οἰκονομίαν. Ἐντεῦθεν σοι τὸ ἀμφίβολον, χάριτι Χριστοῦ διαλύεται.

ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΙΕΡΑ ΜΑΣ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» (14-9-54) περισπούδαστον ἄρθρον τῆς κ. Δίν. Οἰκονόμου. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἡ περισπούδαστος καὶ ἀντικειμενικὴ ἀρθρογραφὸς περιγράφει ἕναν ἐκκλησιασμὸν καὶ ἐξαίρει τὸν ἕληρον τῶν διωκομένων. Ἀς ἴδωμεν οἱ ἀρμόδιοι πῶς μᾶς βλέπουν ἕνοι καὶ ἀμερόληπτοι. Ἀλλ' ἄς προσέξωμεν καὶ ἡμεῖς διότι ἀγρόντως ἐλεγχόμεθα ὑπὸ τῶν ποθούτων ὕψιστέραν θερησκευτικότητα εἰς Ἑλλάδα.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐπῆγα εἰς Ἑκκλησίαν τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου, Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρος, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐπάνω σ' ἓνα ὑψωματὰ τῆς Κυψέλης. Καθὼς ἀνέβαινα τὸν πέτρινο καὶ δύσβατον ἀνέφορον, μὲ συγκίνησιν μεγάλην ἔβλεπα κυρίως ἡλικιωμένους μὲ μὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους νὰ ἀνεβαίνουν καὶ ἐκεῖνες μὲ μεγάλην εὐκολίαν, ὅταν δὲ τὰς ἐρώτησα «ποῦ εἶναι ἡ Ἑκκλησία», διότι ἐπῆγαινα διὰ πρῶτην φορὰν, μὲ βλέμμα ἐρευνητικὸν μοῦ ἀπήντησαν: «Ἐκεῖ πᾶμε. Ἐλάτε μαζί μας». Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς μου ἐκεῖνο, ποῦ εἶδα καὶ ἐνόησα στὸ ἐκκλησιαστικόν. Εἶδα λοιπὸν ἓνα ἐκκλησιαστικόν μὲ βαθύτατην κατανύξιν νὰ παρακολουθεῖ τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἐντύπωσι μοῦ ἔκαναν νέοι καὶ νέες καὶ παιδιὰ, ποῦ ἡ εὐσέβεια ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπό τους, ὅπως καὶ εἰς ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕως ἔξω στὸ προαύλιον. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ εὐσεβὲς περιβάλλον στὸ ἀπομακρυσμένον ἐκκλησιαστικόν ἔννοιωσα τὴν ψυχὴν μου νὰ ἀνυψώνεται. Ἐκεῖ ἦταν πραγματικὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Σὲ μὴ στιγμὴ ἐλικοθύμισε λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ μὴ κοπέλλα ἕως 20 ἐτῶν. Τὴν ἔβγαλαν εἰς τὸ προαύλιον. Ἐπῆγα κοντὰ τῆς καὶ τὴν βοηθήσω καὶ ὅταν συνήλθε ἠθέλησα νὰ τῆς δώσω ὀλίγο νερό. Μὲ ἐκύτταξε μὲ τὰ ἀγνὰ καὶ κουρασμένα μάτια τῆς καὶ μοῦ ἐψιθύρισε: «Δὲν θέλω νερό. θὰ πάρω ἀντίδορο». Ἡ νέα ἐκεῖνη, ὅπως μὲ ἐπληροφόρησαν εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ Μαρούσι, νησιτικὴ γὰρ νὰ ἐκκλησιασθῇ. Καὶ τότε ὅπως κρατοῦσα τὸ ἀγνὸ κεφάλι ἐπάνω μου, δάκρυα ἐκύλισαν στὰ μάτια μου, περίλυπη ἡ σκέψις μου ἐγύρισε σὲ χιλιάδες χρόνια, τὰ χρόνια τῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δι-
ατηροῦσαν καὶ καλλιεργοῦσαν τὸν σπύρον τοῦ Εὐ-
αγγελίου, μέσα σὲ κατακόμβες ἢ τὲς κρύπτες. Καὶ ἐνεθυμήθην τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τῶν Ἀγίων μας, Αἰκατερίνης, Βαρβάρας κλπ., οἱ ὁποῖοι εἶχα ἀφιερῶσει τὸν ἑαυτὸ τους εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Λόγια δὲ εὐγνωμοσύνης ἐψιθύρισαν τὰ χεῖλη μου πρὸς τὸν Θεὸν ποῦ μὲ ὡδήγησεν ἕως ἐκεῖ γὰρ νὰ ἰδῶ καὶ νὰ πεισθῶ ὅτι μέσα στὸν σάλον τῆς ἀθείας ποῦ ζοῦμε σήμερα, ὑπάρχουν ἀγνοὶ Χριστιανοὶ πιστοί, καὶ ἀφοσιωμένοι εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Πιστεὸς μας, τῶν Θεοπνευστῶν Πατέρων μας καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιὸν γνήσιον, τὸ πραγματικόν, τὸ θεόπνευστον Ἑορτολόγιον, οἱ κοινῶς λεγόμενοι Παλαιοημερολογίται. Καὶ ἐρωτῶ: Διὰ τί ἡμεῖς οἱ παραστρατη-

μένοι νεοημερολογίται τρέχομεν Μαραθῶνιον δρόμον. Θέλομεν νὰ τοὺς ξεπεράσουμε κατὰ 13 ἡμέρας, βιαζόμεστε, ἀλλὰ ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πρῶτην Κυριακὴν τοῦ Τριωδίου, τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, λαχανιασμένοι ἡμεῖς οἱ ἀξιολύπητοι, στεκόμαστε! Βλέπομεν πῶς δὲν μπορούμε νὰ προχωρήσωμεν! Γιατί; Γιατί ὅλα θὰ πᾶνε στραβὰ καὶ ἀνάποδα ἂν θελήσωμεν νὰ κάνωμε τὸ Πάσχα σύμφωνα μὲ τὸ καινούργιον δρόμο, ποῦ ἀκολουθήσαμε καὶ στεκόμαστε χωρὶς ντροπὴ καὶ διαβάζομε τὸ ἴδιο Εὐαγγέλιο δύο Κυριακὰς κατὰ σειράν, ὥστε νὰ μᾶς φθάσουν οἱ σὴφρονες καὶ λογικοὶ Παλαιοημερολογίται, γὰρ νὰ συμβαδίσωμε μὲ αὐτοὺς τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, νὰ κάνωμε τὴν Ἀνάστασι, νὰ λάβωμε τὸ Ἅγιον Φῶς.

Πρέπει συνεπῶς νὰ εἰμεθα εἰλικρινεῖς καὶ νὰ λογιεσθῶμε, νὰ ἀκολουθήσωμεν ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἡμερολόγιον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος καὶ διὰ τὰς κινήτας καὶ διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς. Δὲν μπορεί νὰ εὐρίσκεται τὸ ἓνα πόδι ἐδῶ καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖ. Ἐτοι εἰμεθα ἀνισόροχοι, ἔρμαια τῆς αἵρετικῆς προπαγάνδας. Χρησιμοποιοῦμε τὸ νέο ἡμερολόγιον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς καὶ τὸ παλαιὸν διὰ τὰς κινήτας, τὰς ἐκ τοῦ Πάσχα ἐξαρτωμένας. Δηλαδή, διὰ νὰ μὴ συμπέσῃ τὸ Πάσχα πρὸς ἡ συγχρόνως μὲ τὸ Ἑβραϊκὸν καὶ ἀθετηθῇ οὕτω διάταξις Οἰκουμένης Συνόδου, ὑπολογίζομεν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας κατὰ τὸ Ἰουλιανόν (Παλαιὸν) ἡμερολόγιον. Ἡ χρησιμοποίησις ὅμως δύο ἡμερολογίων ἐπιφέρει μεγάλην ἀταξίαν εἰς τὸ τυπικὸν καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικώτατον ὅταν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ὅλοι μαζί κατεβαίνομε τὸ ἀνώμαλον λόφον, εὐχαριστημένοι μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Μὲ σκέψεις θείας ἐγύρισα στὸ σπῆτι μου, ὅπου ἐδιάβασα μίαν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ μάτι μου ἔπεσεν ἐπάνω στὴν ἐπιγραφὴν: «Δύο Ἀμερικανοὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν, ἐπνίγησαν εἰς τὴν Λίμνην Ὀστροβον, εἰς τὴν Μακεδονίαν» καὶ ἐδιάβασα τὰ ἑξῆς: «Θεσσαλονίκη 24 Ἰουλίου. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τηλεγράφημα πρὸς τὰς ἐνταῦθα ἀρχὰς ἀναφέρει, ὅτι δύο Ἀμερικανοὶ Καϊμάν Μίλλερ καὶ Βίμπερ, ἀπεσταλμένοι ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἑνωσὶν τῶν Ἑκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι περιώδευσαν εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ ἐβοηθοῦσαν τοὺς χωρικοὺς, ἐπνίγησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ὀστροβόου ἐνῶ ἐκολυμποῦσαν, διότι οὗτοι δὲν ἐγνώριζον νὰ κολυμποῦν. Τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν καὶ μετεφέρθησαν ἐνταῦθα». Ὅταν τὰ ἐδιάβασα ἐξανέστη ἡ ψυχὴ μου καὶ εἶπα: Ἡ ἀμαρτωλὴ κοινωνία μας, ἐπιτρέπει σὲ νέους ξένους αἱρετικούς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν νὰ γυρίζουν ἀνεξέλεγκτοι, ἀδέσποτοι, νὰ περιοδεύουν τὰ χωριά μας καὶ μὲ μίαν ἀναξίαν λόγου βοήθειαν ἢ μὲ ἓνα πεπαλαιωμένον φάρμακον, γερμάτο μικρόβια ἢ μίαν κουνισμένην ἢ μὲ κάτι ἄλλο ἀσήμαντο, νὰ προσηλυτίζουσιν τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς καὶ νὰ πείθουν τὴν νοικοκυρὰ νὰ ξεκρεμάσῃ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ τοῦ κανδῆλι τῆς. Εἰς τὴν Αἰκατερίνην, φέροντες, δὲν ὑπάρχουν χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι, ἔχει δὲ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἔχουν ἰδρύσαι ἐκεῖ Εὐαγγελικὴν Σχολήν.

Εἶναι λυπηρὸν νὰ δίδεται πλήρης ἐλευθερία

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου

Ἐκκλησίας Παλαιοσημερολογιτῶν κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΙ

Πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, ἐντιμότεστοι Σύμβουλοι Ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ λοιπὸν Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σχολιάζοντες δὲ τὴν ἡθικὴν κατάστασιν καὶ τὴν διαφθοράν, τὴν ἐπικρατοῦσαν νῦν, ὑπέροπτε καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν γένει, καὶ ἱερεμιάδας ὅλας τονίζοντες διὰ τὸ οἰκτρὸν κατάντημα τῆς καινῆς, αἰτιῶνται τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἡθικὴν ταύτην ἔκλυσιν καὶ πνευματικὴν ἀποχαλίνωσιν. Καὶ τοῦτο διότι, ὡς διίσχυρίζονται οὗτοι, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀνέχεται δῆθεν νὰ βλέπῃ τὸ ἡθικὸν ἄρμα τῆς κοινωνίας νὰ φέρεται ὀλοταχῶς εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ κρημνοῦ καὶ τοῦ ὀλέθρου, καὶ δὲν λαμβάνει τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα διὰ τῶν πνευματικῶν ὀργάνων Αὐτῆς, πρὸς ἀναχέτισιν τοῦτου ἐκ τοῦ βαράθρου τῆς ἀπωλείας. Καὶ πρὸς διαπίστωσιν τῶν λεγομένων προβάλλουσι συνήθως τὸ ὑπὸ πάντων ὡς ἀξίωμα φερόμενον, καὶ τὴν εὐθύνην τῶν πολλῶν συγκαλύπτων, τόδε, «τό ψάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμᾷ». Ἀλλὰ τὸ ὡς ἀξίωμα φερόμενον τοῦτο λόγιον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἀληθεύει ὡς πρὸς τὰ πρῶτα αἰτία τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκλύσεως, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐκδηλώσεως καὶ ἐκφάνσεως τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης καταστάσεως.

Καὶ τοῦτο, διότι οἱ Ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ διοικητικὰ στελέχη καὶ ὄργανα Αὐτῆς δὲν προέρχονται ἐξ ἄλλης φυλῆς καὶ κοινωνίας, ἀλλ' εἶνε

στοὺς δῶκτας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ καταδικάζονται οἱ γνήσιοι καὶ πραγματικοὶ ὁρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ Παλαιοσημερολογῖται. Ὡς προσέξουν καλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην. Αὐτοὶ οἱ δύο νέοι, οἱ θρησκευόμενοι, ἔφυγαν ἀπὸ χιλιάδες μίλλια μακριὰ καὶ ἦλθαν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ τρέξουν τὰ κορφοβούνια νὰ πᾶνε στὰ χωριά μας καὶ κατὰ τὴν δικὴν τους γνώμην καὶ ἀντίληψιν, νὰ διδάξουν καὶ νὰ φωτίσουν τοὺς χριστιανούς μας τὴν δικὴν τους πίστιν. Πόσες θυσίες καὶ σὲ πόσους κόπους ὑπεβλήθησαν αὐτοὶ οἱ δύο νέοι !! Καὶ ὅμως ἔρχεται τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, ποῦ γι' αὐτὸν εἰργάζοντο—κατὰ τὴν γνώμην τους—καὶ δὲν τοὺς σώζει ἀπὸ τὸν πνιγμόν. Ἐπνίγησαν μέσα στὰ Ἑλληνικὰ νερά, Γιατί ; Ὡς ἀναφωνήσωμεν ὅλοι : «Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου». Ποὶς μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ; Ὡς προσέξουν, λοιπὸν, οἱ ἡγήτορες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους. Διότι τὸ ἀδικον οὐκ εὐλογεῖται.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἰωάννου Δροσοπούλου 177. Ἐνταῦθα.

καὶ ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς καὶ τῆς αὐτῆς ζύμης τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ὡς σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός, ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων Αὐτῆς. Ἄλλως τε τὰ ἡθικὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἱερεῖς διορίζονται μὲν ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ψηφίζονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἀπονέμει εἰς αὐτοὺς τὸν σεβασμὸν καὶ παρέχει τὰ μέσα τῆς ἀξιοπροποῦς συντηρήσεως αὐτῶν καὶ πολὺ δικαίως, ὅταν ταῦτα ἔχουν βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς ἱερᾶς καὶ θείας αὐτῶν ἀποστολῆς, καὶ ἀποδειχθῶσι ἐργάται τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' ὅταν εἰς Κληρικὸς παντὸς βαθμοῦ ἀποδειχθῇ ἐκ τῆς ὅλης του πολιτείας καὶ συμπεριφορᾶς ἀνάξιος τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του καὶ πρόξενος σκανδάλου, καὶ τοῦτον ἀνέχεται μοιρολατρικῶς ὁ λαός, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὅπ' ὅπῃ τὴν ἡθικὴν ζημίαν, ἣν οὗτος προκαλεῖ εἰς ὅλην τὴν ἐνορίαν, τοῦθ' ὅπερ μαρτυρεῖ περὶ τῶν καὶ τὴν ἡθικὴν χαλάρωσιν τοῦ λαοῦ. Διότι, ἂν ὁ λαὸς εὐρίσκετο εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ἀπὸ ἡθικῆς ἀπόψεως, οὐ μόνον δὲν θὰ ἀνῆρχοντο οἱ πνευματικῶς ἀνάπηροι καὶ ἡθικῶς διαβεβλημένοι εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ καὶ χειροτονουμένους ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως εἴτε καὶ ἐξ ἀγνοίας τοῦ χειροτονήσαντος Ἀρχιερέως, τούτους, ἀποδειχθέντας ἀνάξιους τῆς ἱερᾶς καὶ ὑψηλῆς κλήσεως καὶ ἡθικῶς ἐπιζημίους, δὲν θὰ ἠναίχετο ὁ λαὸς ἂν ὄντως ἦτο οὗτος εἰς καλλιτέραν ἡθικὴν κατάστασιν. Ἡ ἀνοχὴ ὅμως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐνὸς τοιούτου κληρικοῦ, καὶ ἡ χηνώδης ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία αὐτοῦ εἰς τὴν μεγάλην ἡθικὴν ζημίαν, ἣν προκαλεῖ ἡθικῶς ὁ ἀνάξιος οὗτος Κληρικὸς εἰς ὅλην τὴν ἐνορίαν, εἶναι μίᾳ ἀναμφήρωςτος ἀπόδειξις, ὅτι καὶ ὁ λαὸς δὲν εὐρίσκεται εἰς καλλιτέραν μοῖραν ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς ἀπόψεως.

Συμβαίνει δὲ πολλὰς καὶ τοῦτο, ἦτοι νὰ τιμωρῇ ἡ προϋσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τὸν Κληρικὸν τοῦτον δι' ἀργίας ἢ δι' ἄλλης τιμωρίας, καὶ ἡ ἐνορία ἡγουν ὁ λαὸς νὰ διαμαρτύρηται καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς τιμωρίας τοῦ τοιούτου Κληρικοῦ. Οὕτω κατὰ φυσικὸν καὶ ἀναπότρεπτον λόγον οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ Ἀρχόντες καὶ Ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύνανται νὰ ἀποτελῶσιν, ἂν καὶ ἔπρεπεν, ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ λαοῦ ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς ἀπόψεως.

Ἀπόδειξις τοῦτου εἶνε καὶ τὰ τελευταῖως λαβόντα χώραν γεγονότα ἐξ ἀφορμῆς τῆς μονομεροῦς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, συνεπεῖς τῆς ὁποίας μίᾳ εὐαριθμὸς μερὶς ἀκραιφνῶν ὁρθόδοξων καὶ ἐθνικοφρόνων πολιτῶν διέκοψε κανονικῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἱεραρχίας. Διότι αὕτη ἡ μερὶς προὔτιμησε νὰ μείνῃ πιστὴ μᾶλλον

εἰς τὴν πολιὰν παράδοσιν τοῦ πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, καὶ εἰς τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Συνόδων (1587 καὶ 1593) ἐπὶ Οἰκ. Πατριάρχου Ἱερσίου τοῦ Βου, τοῦ ἐπιλεγόμενου Τρανοῦ, οἷς ἐξακριβήσας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς «καινοτομίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν κανόνων», παρὰ τὰ συμμορφωθῆναι πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ληφθεῖσαν ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν. Βεβαίως ὁ διχασμὸς οὗτος, ὃν ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, εἶνε ἀναντίρρητον, ὅτι θὰ προσλαμβάνετο, ἂν ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, ὁ πιστὸς οὗτος θεματοφύλαξ καὶ ἀνύστακτος φρουρὸς τῶν πατρικῶν ὀρθόδοξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων ἀντέτασεν εἰς τὴν μονομερῆ ταύτην καὶ ἀντικανονικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας μίαν κανονικὴν ἀρνήσιν, μὲ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι δὲν στέργει οὗτος εἰς τὴν ἀθέτησιν τῆς πολλᾶς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἐχομεν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, καθ' ἃ ἡ ἔμμονὴ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, εἰς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις, καὶ τὰς ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθείσας, συμπαρεδρεύοντος καὶ τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, Ἐκκλησιαστικὰς Διατάξεις καὶ θεοπνεύστους ἀποφάσεις διέσωσε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀλώβητον καὶ ἀπαραιμέωτον τὴν τήρησιν καὶ τὴν φυλάκην τούτων, μὲ τὴν πρὸς αὐτὰς εὐλάβειάν του καὶ τὴν θρησκευτικὴν διαδοχὴν, ἥτις εἶναι ἔργον τῆς θείας Προνοίας.

Ἀλλὰ μήπως ἔδειξεν ὁ λαὸς καὶ αὐτὴν διάφορον θρησκευτικὰν ὁργανώσεως μίαν συμπάθειαν καὶ θρησκευτικὴν ἀλληλεγγύην εἰς τὰ γνωστὰ δεινοπαθήματα, ἅτινα ὑπέστη ἡ εὐαριθμὸς αὕτη μερὶς τῶν παλαιοημερολογιτῶν κατὰ τὸν ἀπηνῆ καὶ μεσαιωνικὸν διωγμὸν, τὸν κινήθεντα κατ' αὐτῆς ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς τότε Κυβερνήσεως πρὸς καταστροφικὴν, οὐ μόνον τοῦ γοήτρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, ἀλλ' ὅπερ καὶ τὸ ἱερότερον, τοῦ αἰωνοβίου κύρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Τὸ δίκαιον ὅμως καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ συνηγορήσωμεν ἐν τῷ μέρει τούτῳ ὑπὲρ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἀναγνωρίσωμεν δι' αὐτὸν ἐλαφρυντικὰς τινας περιπτώσεις διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του ταύτην, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν μὴ πληρὴ ὑπ' αὐτοῦ κατανόησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ εὐγενῶν ἐλατηρίων, ὑφ' ὧν ὠρμήθησαν οἱ παλαιοημερολογίται εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἔκτροπα δυστυχῶς καὶ ὅλως ἀντίθετα πρὸς τὴν ἰδεολογίαν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἠθικὴν ἀποστολὴν τοῦ τιμίου ἀγωνιστοῦ, τὰ διαπραχθέντα ὑπὸ μιᾶς μερίδος παλαιοημερολογιτῶν τῆς Γυναικείας Μονῆς Κερατέας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθίνης Κυροῦ Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ τὴν Ἡγουμένην τῆς Ὁσίας Μοναχῆς Μαριὰμ Σουλακιώτου, μεθ' ἧς μερίδος οὐδεμίαν ἔχει Ἐκκλητικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ἀλληλεγγύην ἢ παράταξις ἡμῶν. Δυστυχῶς οἱ κινήσαντες τὸν καθ' ἡμῶν ἀμείλικτον διωγμὸν ἐχρησιμοποίησαν τὰ ἔκτροπα ταῦτα τῆς Μονῆς Κερατέας,

ἵνα δικαιολογήσωσιν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει καὶ τὰ ὅλως ἄδικοι καὶ ἀντιχριστιανικά μέτρα, ἅτινα ἔλαβον καὶ ἐναντίον τῆς παρτάξεως ἡμῶν, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ κάμωσι διάκρισιν τιμῶν καὶ συμφεροντολόγων ἀγωνιστῶν.

Καὶ ὥσει νὰ μὴ ἤρουν τὰ ἔκτροπα ταῦτα εἰς ἃ προέβησαν οἱ Ἡγέται τῆς Μονῆς Κερατέας, συνεπεία τῶν ὁποίων κατηγγέλθησαν ὑπὸ τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ πολιτικὰ Δικαστήρια καὶ κατεδικάσθησαν εἰς δεκαετὴ φυλάκισιν οἱ ἀμέσως ὑπεύθυνοι καὶ ἠθικοὶ τοῦ κακοῦ αὐτουργοῦ, προέβη ὁ ἐν λόγῳ τιτουλάριος (1) Ἐπίσκοπος Βρεσθίνης Ματθαῖος μόνος του εἰς χειροτονίαν ἐννέα ἄλλων Ἐπισκόπων ἐκ τῶν Μοναχῶν τῆς Μονῆς, ἀμοίρων πάσης θεολογικῆς μορφώσεως καὶ ποιμαντορικῶν προσόντων κατὰ παράβασιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, τῶν ἀπαραιτήτως ἀπαιτούντων διὰ τὴν ἀνάδειξιν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ, τὸ σύμφηφον τριῶν, ἢ τοῦλάχιστον δύο Κανονικῶν Ἐπισκόπων, καὶ τοῦτο κατ' Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν καὶ ἐν καιρῷ Ἐκκλησιαστικοῦ διωγμοῦ.

Οἱ ὡς ἄνω «Ἐπίσκοποι» οἱ ψηφισθέντες καὶ χειροτονηθέντες ὑπὸ ἐνὸς Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου ἀντικανονικῶς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρωνος αὐτῶν συνεκρότησαν ἀντικανονικὴν Σύνοδον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ δήθεν «Ἀγίου Θεσσαλονίκης» Δημητρίου, καὶ ἐξαπέλυσαν μίαν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον, δι' ἧς σὺν τοῖς ἄλλοις ἀνακοινοῦσιν εἰς τοὺς ἀφελεῖς καὶ ὀλιγαριθμοὺς πιστοὺς τῶν, ὅτι προέτειναν εἰς ἡμᾶς τοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς δέχονται οὗτοι νὰ ἐνωθῶσιν καὶ νὰ συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν.

(1) Τιτουλάριος λέγεται ὁ κατέχων τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου, μὴ ἀσκῶν ὅμως Διοκ. Ἐξουσίαν. Τοιοῦτος ἐχειροτονήθη τιμῆς ἕνεκεν παρ' ἡμῶν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος, ὑπογράφας μάλιστα σχετικὴν δήλωσιν, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο τῆς Μονῆς Αὐτοῦ καὶ δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπανερχόμενοι καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν καθυστερουμένων συνδρομῶν, ὡς καὶ τῆς τακτοποιήσεως παλαιῶν λογαριασμῶν, παρακαλοῦμεν, ὅπως τακτοποιήσουν τὰς ἐκπρεμότητας αὐτάς, τῶν ὁποίων ἡ παράταξις βαρύνει ἐπιζημίως τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπασαι αἱ ὑπηρεσίαι περιοδικοῦ μετεφέρθησαν ἐκ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη 7 εἰς τὴν ὁδὸν Σολωμοῦ 25—Μπότση.—Ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἀγῶνος Σολωμοῦ 25.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντανόπουλος
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 83.—Ἀθήναι

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΜΕΡΟΛΟΓΗΤΩΝ

Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Συνάγεται ἐπίσης, ὅτι δὲν εἶναι οἱ ἀνωτέρω Μητροπολίται, οἱ ὁποῖοι ἀπεκήρυξαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς σχισματικὴν, ἀλλ' ὅτι ἡ τότε Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία κατέστησε σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς παρ' αὐτῆς γενομένης μονομεροῦς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, γεγονός, ὅπερ εἶχε τονίσει καὶ ἡ ἐπὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου ἐπίσημος Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς γνωμοδοτήσεώς της. Διότι, ὡς εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδαμῶθεν ἀποδεικνύεται τὸ ἀντίθετον, οἱ Μητροπολίται οὗτοι εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐνέργειαν προέβησαν τότε παρ' οἰαδήποτε Ὁρθόδοξον Αὐτοκεφάλον Ἐκκλησίαν, δυναμένην νὰ παρεμποδίσει αὐτὴν ν' ἀποδεχθῇ τὴν γενομένην μονομεροῦς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν, οὔτε καὶ εἰς ἐνέργειαν ἐπὶ ἐνδεκαστίαν δόκιμον προέβησαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον Ἑλληνες ὁρθόδοξοι παλαιομερολογίται, οἵτινες εἶχον ἐμφανισθῇ εὐθύς, ὡς ἐγένετο ἡ μονομερὴς ἀντικανονικὴ καὶ παράνομος ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ὅτι πράγματι, ὡς ὁμολογεῖ μάλιστα καὶ αὐτὴ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐδημιουργήθη «σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος εἰς βάρος αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους», ἀλλὰ τὸ δυνάμει δημιουργηθὲν σχίσμα τοῦτο δὲν ἐδημιουργήθη, οὔτε ἐκ τῆς ἐμμονῆς τῶν ἄνω τριῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων πολυκλήτων Ἑλλήνων παλαιομερολογιτῶν, οὔτε ἐκ τῆς ἐμμονῆς καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ νὰ τελῶνται τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἐξοταὶ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου μονομεροῦς ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ προσηθέντα ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς.

Τὸ σχίσμα τοῦτο μάλιστα θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται καὶ θὰ καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικὴν ἀπέναντι τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἀκόμη οἱ Ἑλληνες Παλαιομερολογίται ἤθελον παύσει νὰ εἶναι τοιοῦτοι, ἐφ' ὅσον αἱ λοιπαὶ αὐταὶ Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἐξακολουθῶσι νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν τέλεσιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ νὰ μὴ ἀποδέχωνται τὴν γενομένην ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν.

Ἐκτὸς τούτων, συνάγεται ἐπίσης ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἄνω ἀποφάσεως κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν τούτων, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐπιβολῆς ποινῆς διὰ προσωπι-

κὸν παράπτωμα, διαπραχθὲν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων τῶν ὡς κληρικῶν, ἀλλ' ἔχει τὴν ἐννοιαν τῆς ἀποκηρύξεως αὐτῶν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀποδεχθέντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ὡς ἀρνηθέντων ν' ἀποδεχθῶσιν αὐτὴν ἐκ λόγων συνειδήσεως καθαρῶς θρησκευτικῆς οἷαν ἀκριβῶς ἔννοιαν ἔχει καὶ ὁ γενόμενος ὑπὸ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 1054 ἀφορισμὸς κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἀφορισμὸς ἐμποδίζει μὲν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχον νὰ συλλειτουργῇ μετὰ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, δὲν ἐμποδίζει ὅμως αὐτὸν νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ εὐλογῇ τοὺς ἀκολουθοῦντας τοῦτον ὁρθόδοξους χριστιανούς τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅπως ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Πάπα δὲν ἐστρέφετο κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Πατριάρχου, ἀλλ' ἐστρέφετο κατὰ τῶν ὁρθόδοξων χριστιανῶν, οὓς ἤθελεν ὁ Πάπας νὰ υπαγάγῃ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του, οὕτω καὶ ἡ διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως καθαιρέσις τῶν Μητροπολιτῶν τούτων δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ἀλλ' ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἐξαναγάσῃ τοὺς θέλοντας νὰ ἐξακολουθῶσι νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ν' ἀποδεχθῶσι τὴν γενομένην μονομεροῦς ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν.

Ἄλλ' αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν ἠθέλησεν ὁ τότε Ὑπουργὸς νὰ μελετήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ μελετήσῃ ἄλλος μετέπειτα Ὑπουργός, ὁ ὁποῖος, ὅχι μόνον ἐπέσθη ὅτι ἡ ἐκτελεσθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόφασις κατὰ τῶν εἰρημένων Μητροπολιτῶν ἦτο ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομος, ἀλλὰ καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως ν' ἀνακαλέσῃ καὶ ἀνεκάλυψε τηλεγραφικῶς ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν τοῦ Μητροπολίτου τούτου, οὓς καὶ ἀφῆκεν ἐλευθέρους νὰ ἐκτελῶσιν ἀκωλύτως τὰ καθήκοντά των παρ' ἐκείνοις, οἱ ὁποῖοι ἤθελον νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ οἱ ὁποῖοι εἰρηνικῶς καὶ χλευαστικῶς ἀπεκλήθησαν Παλαιομερολογίται ὑπὸ τῶν καινοτομησάντων Ἀρχιερέων, παρ' ὅλον ὅτι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι, οἱ καινοτομήσαντες, μέχρι τοῦ 1924 ἦσαν καὶ αὐτοὶ Παλαιομερολογίται καὶ τὸν παλαιομερολογισμὸν ἐθεώρουν ὡς τίτλον τιμῆς ἐναντι καὶ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ κατὰ τὸ Σύνταγμα ἀκώλυτον τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ὅπερ, ὡς ἄνω ἐξετέθη, εἶχεν ἀναγνωρισθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καθόσον συνεπεῖα ἄλλων ἐμπνεύσεων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἤρχισαν ἄλλου εἴδους κυβερνητικοὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν, περὶ τῶν ὁποίων ὅμως θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολωμοῦ 25— Ἀθήναις

Πᾶν Ἐμβάσμα, πᾶσα ἐπιστολὴ καὶ ἡ ἐν γένει ἀλληλογραφία τοῦ Ἀγῶνος θὰ ἀπευθύνονται προσωπικῶς εἰς τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον-Σολωμοῦ 25 Ἀθήναις

Θρησκευτικὸν ὄνειρον

ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ*Περιμένοντας τὸ πλοῖο στὴ Δάφνη*

Δὲν γνωρίζω, ἐὰν ἡ λέξις ὄνειρον ἐκφράζει μόνον μίαν περιοχὴν τοῦ πόνου, καθ' ἣν τὸ ὑποσυνείδητον ὑπὸ τὸ κράτος τῶν μυστηριωδῶν καὶ ἀνεξελέγκτων νόμων τοῦ δημιουργοῦ καταστάσεις μετὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συγκεχυμένον εἰρόν. Ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ λέξις αὕτη θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ μίαν πραγματικὴν κατάστασιν μετὰ ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν. εὐρισκομένην μέσα εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἰδανικῶς ὁραίου. Ὁνειρον! Κάτι ποῦ θίγει τὴν σφαίραν τοῦ τελείου. Ὁνειρον! Κάτι ποῦ εὐχαριστεῖ τόσον τὸν ἄνθρωπον, ὥστε οὗτος νὰ ἀποδεσμεύται, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὴν βαρὺτητα τῆς ὕλικῆς πεζότητος καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ψυχὴν του.

Εἰς ἓνα τέτοιο ὄνειρο, ἐντελῶς ξύπνιος, ἔζησαδὺ ἡμέρας εἰς τὸ εὐλογημένον Ἅγιον Ὅρος. Μακριὰ ἀπὸ κάθε κοσμικὸ θόρυβο, ἀπομακρυσμένη μετὰ δυὸ ἡμερῶν κοπιαστικὸ ταξίδι μέσα ἀπὸ ἀπόκρυμνες περιοχὰς τῆς Χαλκιδικῆς προβάλλει μέσα στὴν γαλανὴ γαλήνῃ τοῦ Αἰγαίου μετὰ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ παραδείσου, ἡ Ἁγία πολιτεία τῶν μοναχῶν, ἡ γοητευτικὴ αὕτη ἑπαλξίς τῆς ὁρθοδοξίας.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ, ποῦ ἐπιβάτης τοῦ πενιχροῦ πλωτοῦ μέσου—μοναδικοῦ συνδέσμου τοῦ κόσμου μετὰ τὸν ὑπέρκοσμον τοῦ Ἀθῶνος—τοῦ βενζινοπλοίου, μέχρι τὴν στιγμὴ, ποῦ τὰ ῥίγη μᾶς ἄγνωστης στὸν κόσμον κατανύξεως, θὰ διατρέξουν τὰ μέλη σου στὸ προσκύνημα τῶν ἱερῶν λειψάνων, ζεῖς πραγματικὰ στὸν οὐρανόν.

Ἀλλὰ ἄς δώσω μιὰ εἰκόνα, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, στὸν ἀναγνώστη μου. Δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ εὐτυχισμένη εὐκαιρία νὰ διατρέξω ὅλην τὴν περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Γάντζωσα—μετὰ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως—στὶς ἀπάτητες ἀετοκορφὰς τῶν μοναχῶν, ποὺ βρίσκονται στὴν Νέα Σκήτη. Δυσκολεύεται ὁ διαβάτης τὸν ἀνέτων ἀθηναικῶν λεωφόρων νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτοῦ στοὺς βράχους ἐκείνους, ποῦ καὶ τὸ ἐλάχιστον παραπάτημα θὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὴν ἀχόρταγῃ ἀγκαλιὰ τοῦ ὕψους στοιχείου. Μὰ ὅμως ἡ νοσταλγία τῆς γνωριμίας σου ἐξασφαλίζει σταθερότητα καὶ ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Ὅλα ἐδῶ στὸ Ἅγιο Ὅρος εἶναι τόσο ἥρεμα, ὥστε πραγματικὰ τὸ αἰσθημα τοῦ φόβου νὰ εἶναι ἄγνωστο. Ἀπόκρημνα βράχια, ἐπικίνδυνες διαβάσεις, τρομαχτικὰ μονοπάτια καὶ ὅμως δὲν σὲ τρομάζουν! Γιατί; Τὰ γλυκαίνει ἡ στοργικὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ, ποῦ γεννᾷ στὴν ψυχῇ σου τὸ αἰσθημα τῆς Ἀσφαλείας.

ὦ! εὐτυχισμένε τότε εἶσαι ἡ κλίμακα, ποῦ συνδέεις τὴν γῆ μετὰ τὸν οὐρανόν. Κι' ὅποιος σ' ἀνεβαίνει δὲν νοιώθει ποτὲ τὸν ἱλγγο τῆς ἀβύσσου, γιατί τὸν περιβάλλουν οἱ προστατευτικὰς φτεροῦγες τῆς Θείας Προνοίας.

Δὲν θὰ ἐξαντληθῶ σὲ τοπογραφικὰς περιγραφὰς γιὰ ν' ἀφήσω τὸ ὁρατὸ αὐτὸ θέμα σ' ἄλλους, εὐτυ-

χέστερους ἀπὸ μένα, ποὺ δὲν εἶδαν τὸ Ἅγιον Ὅρος σὰν λαθρεπιβάται ἀλλὰ σὰν πραγματικοὶ Περιηγηταί.

Θὰ προσπαθῶ, ὅπως τὸ ἐννοίωσα, νὰ δείξω τὸ πνευματικὸν βάθος τοῦ Ἁγίου Ὁρους! Τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν εἶναι ἓνας τόπος. Εἶναι ἓνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν λέω πῶς εἶναι ἀπηλλαγμένο ἀπὸ μερικὰς μικρότητες—τὶς ὁποῖες ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εἶδα· μὰ ὥστόσο ἔχει τὴν δύναμι' ὅταν τὸν φωτόλουστο οὐρανὸν νὰ διαλύῃ κάθε ἀπειλητικὸν συννεφάκι, ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ χαλάσῃ τὴν διαύγεια τοῦ ὁρίζοντός του.

Ὅλα στὸ Ἅγιον Ὅρος ἔχουν τὴν οὐρανίαν ἐξαύλωσι. Ἡ προσευχή, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία, ἡ θεία λειτουργία, ἡ νοθεσία τοῦ ἀσκητοῦ, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διαβαστῆρος, ὅταν τρώς, δὲν μοιάζουν καθόλου μετὰ ἀνάλογες καταστάσεις ἔξω ἀπ' τὸ Ἅγιον Ὅρος. Εἶναι ὑπερκόσμιοι ψίδυροι καὶ αὖρες τοῦ οὐρανοῦ.

Δὲν εἶμαι ὑπερβολικός. Τὰ ἐννοίωσα. Στὸ φιλόξενο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅταν μετὰ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ἀσπασθῶ μετὰ τὰ πενιχρὰ μου χεῖλη τὰ τίμια καὶ ἁγία λείψανα ἐννοίωσα αὐτό, ποῦ ποτὲ δὲν τὸ ἐννοίωσα στὸν κόσμον. Ἐνὰ τίναγμα ἡλεκτρικοῦ ρεύματος στὸ σῶμα μου! Κυρίε μου ἐννοίωσα τὴν παρουσίαν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιατί καταδέχτηκες νὰ κατέβῃς στὴν κοσμικὴ μου ἀθλιότητα! Ἐκεῖνη ἡ ἀκολουθία μετὰ τὴν ἀρμονικὴ μελωδία τῶν κωδῶνων! Ἐκεῖνη ἡ ἀνέκφραστη προσευχὴ μετὰ τὸ κομποσκοῖνι τῶν ἀσκητῶν μπροστὰ στὴν ἔκτασι τοῦ ἀπείρου! Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ ἄνθρωπος, συνθέτουν τὴν ὑπερκόσμια ὁραιότητα τοῦ Ἀθῶνος καὶ τὸ ἀξέχαστο ὄνειρο.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο. Κάθε μοναχὸς ἀκτινοβολεῖ θερμὸν γόητρο. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω στὴν ἀποβάθρα τῆς Νέας Σκῆτης τὸν εὐλαβέστατον μοναχὸ Μηνᾶ Ζαχαρά. Δὲν φαντάζομαι νάχη ρωτῆσει μετὰ παρόμοιο ἐνδιαφέρον ἐπισκέπτας, γιὰ συγγενεῖς του. Πονοῦσε σὲ κάθε ἐρώτησι, ποῦ ἀφοροῦσε τὸν ἀγῶνα μας. Μὰ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ καὶ τὴν διψασμένη νοσταλγίαν γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ἀγῶνος μας τοῦ ἱερομονάχου Συμεὼν Μόσχοβου. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀξιώθηκα νὰ δῶ ἀπ' τὴν Ἱερὰ καὶ ἡρωικὴ παρτάξι τῶν ζηλωτῶν πατέρων.

Πραγματικὴ πατρὶς τοῦ Μοναχικοῦ βίου τὸ Ἅγιον Ὅρος. Πραγματικὸ Φρούριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μπορεῖς νὰ ζήσῃς στὸ Ἅγιον Ὅρος μετὰ τὸν τρόπον ποῦ σὲ ἀναπαύει ἡ συνειδήσί σου. Ζεῖς καὶ σὰν ἀδόρυβος ἀσκητὴς στὴν ἀετοφωλιὰ τῆς Σκῆτης. Ζεῖς καὶ σὰν μαχητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας. Κι' ἡ ζωὴ αὕτη ἐξαγνισμένη ἀπ' τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἀσκησὶ ἀνέρχεται θυμίαμα εὐώσμον στὸν Δημιουργόν, ἀλλὰ καὶ γεμίζει μετὰ ἱερὸ θαυμασμόν τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἐπισκέπτη.

Οἱ δύο συνωδοὶ μου, ὁ Πάτερ Εὐθύμιος ἀπ' τὸ Μυλοποτάμι καὶ ὁ Πάτερ Ἀθανάσιος ἀπ' τὴν Νέα Σκήτη μοῦ ἀπέδειξαν τὸν βαθὺν μεταβολισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπὸ τὸ πνευματικὸν ὀξυγόνο τοῦ Ἀθῶνος....

Ὁ καταπόρφυρος δίσκος τοῦ ἡλίου χάνεται πίσω

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Μία ἐπεξήγησης

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθη ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνταρσία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας». Εἰς αὐτὸ παρετέθη ἀπόσπασμα ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» προσδιοριζόμενον μὲ εἰσαγωγικὰ. Τὸ ἀπόσπασμα παρετέθη, διότι δὲν εἴμεθα φίλοι τῆς ἐπιλογῆς φράσεων καὶ προτάσεων, ἀσυνδέτων. Αἱ ἀπόψεις τοῦ ἀποσπάσματος μᾶς ἐνδιαφέρουν καθόσον ἀφορροῦν τὸ ὑπὸ ἐλεγχον θέμα, τὴν σχέσιν «Ζωῆς» καὶ Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐν εἰρηναίᾳ ἀπόψει μᾶς, ἴδι' αὐτὸ ἄφ' ἑνὸς μὲν ἔχουν βαρύτητα, ἀλλὰ καὶ ἄφ' ἑτέρου δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀλλοιώσωμεν εἰς ὅσα σημεῖα ὑποστηρίζουν καὶ ἐξαίρουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Ὁργανά της! Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ δημοσιογραφικὴ εὐθύτης!

Μόνον Πανορθόδοξος Σύνοδος

Εἰς τὸ ἐπὶσημον ὄργανον τοῦ Παντριαρχείου Ἀλεξανδρείας «Πάντανος» (ἀρ. 23 τῆς 1-8-54) δημοσιεύεται ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ νέον Ἡμερολόγιον». Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τονίζει τὰ ἑξῆς: «Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θεωρεῖται πρωταρχικῆς σημασίας ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν, δι' ἐπισήμων πράξεων ἀνωτάτων θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν, εἰ δυνατόν δὲ δι' ἀποφάσεων Συνόδων». Εἰς αὐτὰ προσθέτομεν, ὅτι τὸ μόνον ἀρμόδιον ὄργανον εἶναι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Αὕτη συγκαλουμένη ἄφ' ἑνὸς μὲν θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν δημιουργηθέντα σάλον ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἄφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐξετάσῃ τὴν δυνατότητα συζητήσεως τοῦ «διεθνικοῦ ἡμερολογίου». Ἀλλὰ μία τοιαύτη Σύνοδος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἔργον της καὶ νὰ καταστῇ ἀξία τῆς ἀποστολῆς της, θὰ πρέπει νὰ ἐργασθῇ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι ὡς γνωστὸν τὸ ὑπερτατον κριτήριον τῆς νομιμότητος μᾶς Συνόδου δὲν εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα (συγκλησις ἐπισκόπων, συζητήσεις, ἀριθμητικὴ ἢ ἡθικὴ πλειοψηφία) ἀλλὰ μόνον ἡ ἀποδοχὴ τῆς ὑπὸ τῆς Πανορθόδοξου Συνειδήσεως. Ὡς προσέξουν λοιπὸν οἱ σοφοὶ διακρίτες τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ μὴ προξενήσουν νέας πληγὰς εἰς τὸ Σπῆτον Σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ φύλακες τοῦ Μεγαλείου της φανταροῦν ἅς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των!

Ἄν' τίς ὁρσοειρὲς τῆς Χαλκιδικῆς κ' ἐγὼ χαράζοντας τίς πενυχρὲς αὐτὲς σκέψεις καὶ πρὶν ἀκόμη ἀποχαιρετήσω τὸ εὐλογημένον περιβόλι τῆς Παναγίας, τὸν Ἀθῶνα σκέπτομαι: Πόσο ἔνοχοι εἶναι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ πόσο ἐγκληματικά—χωρὶς ὑπερβολή—κατὰ τοῦ Μοναχικοῦ βίου, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὅλοι ἐκείνοι, ποὺ ἀνακρίπτονται τὸν ζῆλον πρὸς τὸν Ἀθῶνα τῶν εὐλαβῶν ἐκείνων νέων, γιὰ νὰ τοὺς κρατήσουν αἰχμαλώτους; τῶν ἀπαθάνων συνάξεων τους, ποὺ ἐτόλμησαν νὰ τὰ ὀνομάσουν Μοναστήρια στὸ κόσμῳ.

Πρέπει νὰ ἐπανδρωθῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Καὶ πρέπει νὰ ἐπανδρωθῇ ἀπὸ τοὺς νέους, τοὺς ἀγνοοῦς ἐκείνους νέους, ποὺ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλώτους; ὁ ἐγωϊσμός του «γέροντος» τῶν πόλεων; ! Πρέπει ἀκόμη οἱ ἐρειπωμένες σκῆπτες νὰ γεμίσουν μ' αὐτούς, ποὺ γνωρίζουν χωρὶς σκοπὸν στὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ θέλουν νὰ λέγονται Ἅγιοι.

Αὐτὸ τὸ παράπονον ἄκουσα ἅν' τὰ βράχια τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

«Ὡς τὸς Ἐπισκέπτης»

Σεραφεῖμ Παπακώστας

Ὅτε πλέον ἡ γῆ ἐκάλυψε τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ἐρίσκειται πρὸς τοῦ Θεοῦ Κριτηρίου, θεωροῦμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ ἐκφράσωμεν τὴν συμπάθειάν μας διὰ τὸν Μεταστάνα κληρικόν. Ἐπρόκειτο περὶ πολυγραφωτὰ του κληρικοῦ, ὠφελήσαντος διὰ τῶν ἔργων του τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Στοιχοῦντες δὲ πρὸς τοῦ Παύλου «Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν» κύπτομεν εὐλαβῶς πρὸς τῆς μνήμης του. καὶ εὐχόμεθα τὸ μέλη τῆς ἀδελφότητος «Ζωῆς» νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν μερῶν της ἰδρυτῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἡθικοῦ κακοῦ.

Εὐγνωμοσύνη πρὸς φιλανθρώπους

Κατωτέρω παραθέτομεν ἐπιστολὴν εὐχαριστηρίου τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Συναλόγκας, πρὸς τοὺς ἐνθυμηθέντας τοὺς ἀσθενεῖς ἀδελφούς καὶ ἀνακουφίσαντας αὐτοὺς διὰ τοῦ ὀβλοῦ των.

Πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν Γ. Ο. Χ.

Σολωμοῦ 25 Ἀθῆναι

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι τὸ εὐγενὲς καὶ φιλανθρωπικῶς ἀποσταλὲν ὑφ' ὑμῶν ποσὸν τῶν δραχμῶν 320 μέσῳ τοῦ παρ' ἡμῖν ροσηλευμένου Εὐτυχίου Τζεμενάνκη διὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς τοῦ ὑφ' ὑμᾶς Ἰδρύματος παρελήφθη καὶ διανεμήθη εἰς τοὺς δικαιούχους.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν, ὅπως συγχαρώμεν ὑμᾶς καὶ διαβιβάσωμεν ὑμῖν τὰς θερμότητας εὐχαριστίας τῶν ἀσθενῶν διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν ἐνδιαφέρον σας.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Ὁ Διευθυντής

Νικ. Ζερβογιάννης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀδελφισσα.—Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως καὶ συγκαίρομεν διὰ παραρησίαν. Πολιτικὸς χαρακτὴρ αὐτῆς ἐμποδίζει ἀναδημοσίευσιν. Ἀναμένομεν εἰδικώτερον ἔλεγχον.

Στέφανον Ἀργυροῦλιν Ἀγία Λαζάρου.—Χρήματα ἐλήφθησαν. Ποσὸν δὲν ἐπαρκεῖ δι' ἀγορὰν Παλαιάς καὶ Καινῆς Διαθήκης (Ἀγία Γραφή). Ἀποσαφηνισατέ μας ἂν ἐπιθυμήτε καὶ τὰ δύο σώματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἡ τὸ ἐν.

Γεώργιος Μοναχόν.—Ἐ. Μονὴ Ἀρ. Παντελεήμονος.—Χρήματα ἐλήφθησαν. Βιβλίον ἀποσταλήσεται προσεχῶς. Ὑπόλοιπα ἐστάλησαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

Α. Κορολή—Μεγαλοπούλεν.—Διὰ ζητήματα βιβλίων ἀποτανθῆτε εἰς βιβλιοπωλεῖον μας (Μοναχόν Καισάρειον Γαμβρούλα—Στοὰ Φέξη 72—Ἀθῆναι).

Βασίλειον Παπαδόπουλον—Βασίλ. Φαρσάλων.—Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΕΤΣΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἀνεχώρησε διὰ τοὺς κόσμους τῆς ἀλήτου χαρᾶς καὶ αἰωνίας εὐδαιμονίας, ὁ ἐκλεκτός ἀδελφός καὶ φλογερὸς τῆς Ὁρθοδοξίας αγωνιστὴς Δημήτριος Σ. Μπέτσος. Τὴν εὐσεβειάν του τὴν μετεβίβασε καὶ εἰς τὴν τεθλιμμένην οἰκογένειάν του, ἥτις ὡς ἱερὸν παρακαταθήκην διεφύλαξε τὰς ἐντολάς του καὶ συνεχίζει τὸ ἔργον του. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπάσῃ πληροῖον του τὸν μεταστάνα ἀδελφόν!

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσι τὸ βιβλίον τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Παπαϊωάννου, νὰ ἀπευθύνονται εἰς τὴν ἐξῆς Διεύθυνσιν: Καθηγητὴν κ. Ἰωάννην Παπαϊωάννου Β' Γυμνάσιον Τριπόλεως.